

ansvarlig over for det offentlige for betalingen af manglende beløb, må det anses for naturligt, at også den skatteyder, for hvem den rigtige indeholdelse skulle være sket, må hæfte for manglende beløb. Ved forslaget § 68 pålægges det derfor erhververe af A-indkomst — men ikke modtagere af aktieudbytter m. v. — straks at indbetale sådanne beløb til det offentlige. Finder indbetaling ikke sted, kan beløbet inddrives efter reglerne i forslaget § 72, jfr. § 73.

Efter bestemmelsen i forslaget § 69, stk. 1, er den indeholdelsespligtiges hæftelse for ikke indeholdte beløb principielt begrænset til de tilfælde, hvor der er udvist forsømmelighed fra den pågældendes side ved iagttagelse af lovens bestemmelser. Reglen, der er udformet på en sådan måde, at den indeholdelsespligtige selv må godtgøre, at han ikke har udvist forsømmelighed, svarer i øvrigt til bestemmelsen om rederiernes hæftelse for manglende sømandsskattebeløb, jfr. § 22, stk. 1, i sømandsskatteoven (lovbekendtgørelse nr. 202 af 4. juni 1964).

I forslaget § 69, stk. 2, er optaget en regel om, at den, som har indeholdt skat — altså såvel A-skat som udbytteskat — hæfter over for det offentlige for betaling af det indeholdte beløb. Medens den indeholdelsespligtige efter reglen i stk. 1 alene hæfter for ikke indeholdte beløb, når der er udvist et forsømmeligt forhold, er der i dette tilfælde, hvor indeholdelse af skat har fundet sted, foreslået en ubetinget hæftelse for betaling af de indeholdte beløb.

Ikke rettidigt indbetalte skatter kan inddrives hos de indeholdelsespligtige efter reglerne i forslaget § 72, jfr. § 73.

Efter bestemmelsen i § 33, 2, c), i konkursloven (lov nr. 51 af 25. marts 1872) har det offentlige i konkurstillfælde en fortrinsstilling for fordringer på skatter og afgifter fremfor simpel personlig gæld, og bestemmelsen i § 69, stk. 3, hjemler det offentlige en tilsvarende fortrinsstilling for skattebeløb, som enten skulle have været indeholdt eller som er indeholdt men ikke er indbetalt af de indeholdelsespligtige.

I stk. 4 foreslås det, at hvis der på grund af den indeholdelsespligtiges forhold ikke kan foretages en nøjagtig opgørelse over beløb, som han med urette har undladt at indeholde, kan vedkommende skattemyndighed foretage en foreløbig skønsmæssig ansættelse af beløbene. Bestemmelsen motiveres med, at den indeholdelsespligtige ikke bør kunne unddrage sig indeholdelsespligten og det dermed forbundne ansvar over for det offentlige ved at undlade at foretage de regnskabsmæssige noteringer

o. s. v., der er nødvendige for fastsættelsen af hans tilsvarende over for det offentlige.

Til § 70.

Bortset fra at bestemmelsen alene vedrører personer og dødsboer, svarer den til den gældende regel i statsskatteovens § 2, sidste stykke, om hæftelsen for udenlandske personers, selskabers, foreningers og dødsboers skattetilsvare. Finder rettidig betaling ikke sted, kan skatten inddrives efter reglerne i § 72, jfr. § 73.

Til § 71.

Hvor et dødsbo skiftes privat, hvad enten dette sker i umiddelbar forbindelse med dødsfaldet, jfr. § 16, eller efter at boet først har været undergivet offentlig skiftebehandling, jfr. § 20, stk. 4, er det de privatskiftende arvinger og en eventuel efterlevende ægtefælle, der har dispositionsretten med hensyn til de til dødsboet hørende aktiver. Såfremt de pågældende deler boet uden først at berigtige de skattekrav, der måtte være opstået af bestemmelserne i § 16 og § 20, stk. 4, er det fundet rimeligt, at kravet af det offentlige kan rejses mod hver enkelt af de omhandlede personer, dog kun i det omfang, de har modtaget midler af boet. At arvingerne (ægtefællen) indbyrdes kan forlange kun at komme til at udrede en forholdsmæssig del af skattekravet, følger af almindelige retsgrundsætninger. Finder rettidig betaling ikke sted, kan skattekravet inddrives efter reglerne i § 72, jfr. § 73.

Ifølge stk. 2 finder de foran anførte regler tilsvarende anvendelse med hensyn til det i henhold til § 12 opgjorte skattetilsvare i tilfælde, hvor en hustru, der har været særskilt skatteansat, er afgået ved døden.

Til § 72.

I stk. 1 bestemmes, at inddrivelse af skattebeløb, som ikke er indbetalt rettidigt, kan ske ved udpantning efter lovgivningens almindelige regler om udpantning for skyldige skatter. De vigtigste af de udpantningsregler, der således henvises til, er: § 1 i lov nr. 36 af 29. marts 1873 om udpantning og om udlæg uden grundlag af dom eller forlig, udpantningsreglerne i kap. 54 i lov om rettens pleje og lov nr. 185 af 23. juni 1932 om inddrivelse af skatter og afgifter til det offentlige m. m.

Bestemmelsen i stk. 1 omfatter enhver, som er pligtig til at indbetale et skattebeløb ifølge lovforslagets bestemmelser. Bestemmelsen vil i praksis oftest finde anvendelse dels over for de skattepligtige selv (nemlig for så vidt angår ydelser, som de selv skal indbetale til det offentlige), dels over for de indeholdelsespligtige (nemlig for så vidt angår disses